



03-06-1991

[REDACTED]

Uw brief van  
24/4/91

Uw kenmerk  
A3/FN/GS.30  
912.437

Ons kenmerk  
Nr. 23.066/1/PN

Bijlagen

Betreft : *Taalregeling van de identiteitskaart.*

*Mijnheer de Minister,*

*Op 16 en 23 mei 1991 hebben de verenigde afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht, op grond van artikel 60, § 1, van de bij Koninklijk Besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, een onderzoek gewijd aan uw vraag om advies over twee vragen die werden gesteld in het raam van het ontwerp van wet betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten (parl. St. nr. 1150/1, Senaat, zitting 1990-1991).*

A) 1. *De eerste vraag gaat over de wijze waarop de inwoners van de gemeenten met een speciale taalregeling hun keuze moeten kenbaar maken om een identiteitskaart te verkrijgen die in de taal van de beschermde minderheid is gesteld : dient het verzoek dat zij in dat verband richten tot het gemeentebestuur noodzakelijkerwijze schriftelijk te gebeuren of kan het, naargelang van de omstandigheden, ook mondeling worden geformuleerd ?*

2. *De V.C.T. constateert dat het Koninklijk Besluit van 29 mei 1985 betreffende de identiteitskaarten, dat thans van kracht is, in artikel 4, § 2, bepaalt dat de gedrukte teksten worden gesteld en de vermeldingen aangebracht, naar keuze van de betrokkene, in het Nederlands of in het Frans, in de gemeenten van Brussel-Hoofdstad, de randgemeenten en de taalgrensgemeenten, in het Frans of in het Duits, in de gemeenten van het Duitse taalgebied en de gemeenten uit het Malmédysse, en dat de betrokkene zijn keuze te kennen geeft in een schriftelijke verklaring.*

.../...

3. De identiteitskaarten zijn getuigschriften die worden uitgereikt door plaatselijke diensten.

4. De artikelen 14, §§ 2 en 3, 20, § 1 en 26 van de gecoördineerde taalwetten bepalen dat de getuigschriften, naargelang van de wens van de belanghebbende, in het Nederlands of in het Frans worden uitgereikt in de taalgrensgemeenten, de randgemeenten en de gemeenten van Brussel- Hoofdstad; in het Frans en in het Duits in de gemeenten uit het Duitse taalgebied en in die uit het Malmédysse.

5. In haar advies nr. 16.217 van 20 december 1984, heeft de V.C.T. o.m. geoordeeld dat m.b.t. de gemeenten bedoeld in de artikelen 7 en 8 van de gecoördineerde taalwetten, het volgende geldt :

- 1°) indien de taal van de particulier bekend is, wordt het bericht (dat de gemeente hem bezorgt om te vernemen in welke taal hij zijn nieuwe identiteitskaart wenst te ontvangen) hem in zijn taal toegestuurd;
- 2°) indien de taal van de particulier niet bekend is, wordt het bericht hem toegestuurd in de taal van het gebied en bevat het een nota bene gesteld in de taal van de minderheid waarin gezegd wordt dat de particulier de mogelijkheid heeft de taal van deze minderheid te kiezen, gesteld dat hij het gemeentebestuur daarvan uitdrukkelijk op de hoogte stelt.

6. Om die redenen adviseert de V.C.T dat in de gemeenten met een speciale regeling, de betrokkene vooraf aan de gemeente moet meedelen in welke taal hij zijn identiteitskaart wenst gesteld te zien. Bij gebrek aan eerder gedane taalkeuze, moet worden vermoed dat de taal die moet worden gebruikt, die is van het gebied. In dat geval, dient de particulier die een identiteitskaart in de andere taal wenst, zulks uitdrukkelijk mee te delen.

7. De gecoördineerde taalwetten laten de inwoners van de voornoemde gemeenten impliciet toe hun keuze ofwel mondeling, ofwel schriftelijk kenbaar te maken.

De V.C.T. is evenwel van oordeel dat een meer restrictieve bepaling die voorschrijft dat die keuze schriftelijk moet worden gedaan, niet strijdig is met de voornoemde wetten en betwistingen of vergissingen uitschakelt.

B) De tweede vraag gaat over de betekenis die moet worden gehecht aan de woorden "uitdrukkelijk verzoek" die door de V.C.T. werden gebruikt in haar advies nr. 16217 van 20 december 1984.

De V.C.T. is van oordeel dat aan de term "uitdrukkelijk" hoe dan ook de gebruikelijke betekenis "bepaald, duidelijk, stellig" moet worden gegeven. Bovendien had het voornoemde advies een schriftelijk verzoek op het oog, aangezien de circulaire van 23 februari 1984 van de Minister van Binnenlandse Zaken, waarover het advies ging, als bijlage, een model bevatte van een bericht dat aan de inwoner moest worden gestuurd en waarop formules voorkwamen die door de betrokkene moesten worden ondertekend en teruggestuurd aan de bevolkingsdienst van de gemeente, ten einde deze laatste op de hoogte te brengen van de taal die voor de nieuwe identiteitskaart was gekozen.

X

X X

Met de meeste hoogachting,

DE VOORZITTER,

